

Sygn. akt IX Ka 971/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka

Sędziowie: SO Anna Szeliga

SO Zbigniew Karamara (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2013 roku

sprawy W. K.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Staszowie

z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt VII K 106/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. wymierzoną karę pozbawienia wolności łagodzi do 2 (dwóch) miesięcy zaś orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów do 1 (jednego) roku;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt. IX Ka 971/13

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że w dniu 26.10.2012r. w O., woj. (...), kierował rowerem po drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwości - 0,41 i 0,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest o przestępstwo z art. 178 a § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 roku w sprawie sygn. VII K 106/13 uznał oskarżonego W. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego występki z art. 178 a § 2 k.k. i za to na podst. art. 178 a § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata. Nadto na mocy art. 71 § 1 k.k. i art. 33 § 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu W. K. karę 40 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość

pojedynczej stawki na 10 zł. Nadto na podst. art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego W. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat. Ponadto Sąd, na podst. art. 627 k.p.k. obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w kwocie 250 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony W. K. w części dotyczącej orzeczenia o karze, nie precyzując zarzutów stawianych temu orzeczeniu. W uzasadnieniu podniósł, iż orzeczona kara jest niewspółmiernie wysoka w stosunku do popełnionego czynu, zaś Sąd w jego opinii nie wziął pod uwagę okoliczności i stopnia zagrożenia dla ruchu jakie towarzyszyły jego wykroczeniu.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o wnosząc o złagodzenie wymierzonej kary oraz nie orzekanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wywiedziona przez oskarżonego okazała się o tyle skuteczna o ile doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz o środku karnym.

Oskarżony nie kwestionował ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego i swojej winy oraz kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie potwierdza, iż dopuścił się on popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 178 a § 2 k.k. Wobec tego zbędnym jest powtarzanie rozważań Sądu Rejonowego w tym zakresie, poza stwierdzeniem, iż ustalenia odnośnie stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji są prawidłowe i nie budzą żadnych wątpliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary jest trafny.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do podważania ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie rodzaju orzeczonej kary uznając, iż jedynie kara pozbawienia wolności spełni w stosunku do oskarżonego swe cele. Sąd Okręgowy podziela również ustalenia Sądu Rejonowego co do możliwości skorzystania przez oskarżonego z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Sąd odwoławczy nie zgadza się jednak z wysokością orzeczonej przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności, uznając, iż orzeczona kara pozbawienia wolności w rozmiarze sześciu miesięcy za przypisane oskarżonemu przestępstwo jest karą niewspółmiernie surową.

Zdaniem Sądu Okręgowego konieczna stała się zatem zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez jej złagodzenie. Sąd Okręgowy uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy odpowiednio dolegliwą będzie kara w rozmiarze dwóch miesięcy pozbawienia wolności. Jest ona adekwatna zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego jak i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Uwzględnia również stopień naruszonych obowiązków w postaci nakazu zachowania trzeźwości w ruchu drogowym. Nadto jest wystarczająca w przedmiotowej sprawie dla osiągnięcia celów kary, a także właściwa by uświadomić oskarżonemu jego naganne postępowanie.

Nie negując faktu, iż zachowanie oskarżonego było niewątpliwie naganne, podkreślić należy, iż oskarżony przebył stosunkowo niewielki odcinek drogi publicznej i poruszał się w porze nocnej tj. po godz. 23.00, a zatem w czasie kiedy natężenie ruchu jest zdecydowanie mniejsze. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż oskarżony W. K. poruszał się rowerem, a więc pojazdem obiektywnie stwarzającym mniejsze zagrożenie.

W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona kara 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat w połączeniu z również wymierzoną przez Sąd I instancji karą grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jak również stopnia jego zawinienia, uwzględniając wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w przepisie art. 53kk.

Zdaniem Sądu Odwoławczego konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku również w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia rowerów. Orzeczoney przez Sąd Rejonowy ten środek karny na okres 2 lat razi surowością.

Podkreślić należy, iż orzeczenie tegoż środka karnego jest obligatoryjne, zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k., a zatem wbrew temu co podnosi oskarżony w złożonej apelacji nie można było odstąpić od jego wymierzenia.

Niemniej jednak Sąd Okręgowy widząc konieczność złagodzenia orzeczonego środka karnego uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy odpowiednio dolegliwym okresem zakazu prowadzenia rowerów będzie okres 1 roku.

Oczywisty jest, iż znajdując się w stanie nietrzeźwości oskarżony nie powinien w ogóle prowadzić roweru, jednak uwzględniając wszystkie istotne dla wymiaru kary okoliczności, przede wszystkim fakt, iż prowadzi on ustabilizowany tryb życia, ma na utrzymaniu dziecko, pracuje zasadnym jest zmiana orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów poprzez jego złagodzenie do okresu 1 roku. Nie kwestionując zatem faktu, iż czyny z art. 178 a § 2 k.k. są dolegliwe społecznie i z uwagi na ich nagminność konieczne są zdecydowane działania w celu ograniczenia tego zjawiska, to zdaniem Sądu Okręgowego okres 1 roku zakazu prowadzenia rowerów będzie jak najbardziej wystarczający i będzie stanowić odpowiednią dla oskarżonego dolegliwość, przestrzegającą przed podobnym zachowaniem w przyszłości. Uświadomi mu to naganność jego postępowania oraz zobliguje do przestrzegania porządku prawnego, a nadto okres ten jest adekwatny do stopnia nietrzeźwości i okoliczności zdarzenia, jak również uwzględnia fakt, iż poruszał się on rowerem, a więc pojazdem stwarzającym mniejsze zagrożenie w ruchu.

Podkreślić należy, iż przy określaniu zakresu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów należy brać pod uwagę również treść przepisu art. 42 § 1 k.k. in fine, który nakazuje uwzględniać zagrożenie, jakie dla bezpieczeństwa w komunikacji powoduje zachowanie sprawcy takiego przestępstwa. Wśród dyrektyw określających kształt rozstrzygnięcia w tym względzie powinny znaleźć się okoliczności popełnienia przestępstwa, do których niewątpliwie należy rodzaj pojazdu prowadzonego przez sprawcę. W pewnym stopniu determinuje on zresztą stopień i rozmiar zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji (wyrok SN z 6.02.2007r. w sprawie III KK 446/06).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 437 §1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok jak w części dyspozytywnej orzeczenia, w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy.

O kosztach za II instancję orzeczono w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. Na powyższe koszty składają się: opłata w wysokości 100 zł. (art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych) i wydatki postępowania odwoławczego 20 zł. tytułem ryczałtu za doręczenie pism sądowych (w trybie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym).

SSO E. Opozda – Kałka SSO Zb. Karamara SSO A. Szeliga